

LUNDS
UNIVERSITET

Att vinna den narrativa kampen

En berättelse om Ryssland, strategiska narrativ och en alternativ världsordning

Abstract

This thesis builds upon the recent literature criticizing the conceptual flaws and liberal bias of soft power studies. It will be argued that these shortcomings have resulted in a faulty understanding of soft power and a rejection of the possibilities of authoritarian soft power. It will also be contended that the rejection of authoritarian soft power has resulted in a fallacy portraying Russian soft power as non-existing or merely a matter of influence over the post-Soviet sphere. An assumption that clashes with recent evidence about the European far right's admiration of Russia.

The aim of the thesis is to examine Russian soft power by adopting a new interpretive approach, understanding soft power as a matter of triumphing in the battle between competing narratives and establishing ideological hegemony. With this aim, Russian strategic narratives will be explored through a content analysis studying how they are reproduced in political debates of the European Parliament. The result shows that primarily the far left and right reproduced Russia's strategic narratives. The narratives were in turn used by these groups to enhance their own strategic narratives and stance on topics such as national sovereignty and the establishment of a multipolar system.

Key words: Soft Power, Strategic Narratives, Russian Soft Power, Authoritarian Soft Power, International Relations

Word count: 9985

Innehållsförteckning

1. Introduktion	1
1.1 Problemet med tidigare studier av mjuk makt.	1
1.2 Missförståndet kring Rysslands mjuka makt	2
1.3 Syfte, relevans och frågeställning	4
1.4 Avgränsningar	5
1.5 Uppsatsens struktur	5
2. Tidigare forskning	7
3. Teoretiskt ramverk	9
3.1 Mjuk makt	9
3.2 Strategiska narrativ	10
3.3 När strategiska narrativ är framgångsrika	12
3.4 Strategiska narrativ som mjuk makt	13
4. Metod och material	15
4.1 Material	15
4.2 Metod	17
4.3 Definition av ryska strategiska narrativ	18
4.4 Variabler och kodningsprinciper	21
4.5 Metodologiska reflektioner – validitet och reliabilitet	23
5. Resultat och analys	26
5.1 Hos vilka politiska grupper som Rysslands strategiska narrativ reproduceras	26
5.2 Hur Rysslands strategiska narrativ reproduceras	28
6. Slutsatser	31
7. Litteratur- och referenslista	33
8. Bilagor	36

1. Introduktion

1.1 Problemet med tidigare studier av mjuk makt.

Makt är och har alltid varit en central fråga inom internationella relationer (IR) som disciplin. Detta är inte märkligt sett till hur makt definierar och påverkar mellanstatliga interaktioner. Längre dominerade realismens förståelse av makt som en fråga om hur stater utnyttjar sina materiella resurser för att tvinga andra stater att ändra sitt beteende (Barnett & Duvall 2015 s.40; Hall 2014, s.57). I kritik mot denna förhärskande idé myntade Joseph Nye (2004, s,XI) begreppet mjuk makt. För Nye (2004, s.5, 31) handlar denna form av makt om staters möjlighet att använda indirekta medel som institutioner, politik, kultur och värderingar för att påverka vad andra finner attraktivt, önskvärt och legitimt. När dessa resurser ses som attraktiva och eftersträvansvärda så kan stater sätta agendan, påverka andra aktörers preferenser samt definiera ramarna för legitimitet (Nye 2004, s.5-10). Den *centrala* frågan som Nye besvarar är därav hur stater kan påverka andra aktörers beteenden utan att använda sig av militära eller ekonomiska medel (Roselle, Miskimmon & O'Loughlin 2014, s.71).

När det kommer till vilka värden som utgör mjuk makt, det vill säga vilka värden som kan *attrahera* och *förföra*, säger Nye följande: "All power depends on context – who relates to whom under what circumstances – but soft power depends more than hard power upon the existence of willing interpreters and receivers" (Nye 2004, s.16). Men trots att Nye ser mjuk makt som något relationellt och kontextbundet lyfter han samtidigt fram liberala idéer som mänskliga rättigheter, pluralism och demokrati som de mest förföriska och attraktiva (Nye, 2004, s.X, 30-32). Keating och Kaczmarska (2019, s.8-9) menar att denna syn på liberala värden som den främsta källan till mjuk makt är en brist i Nyes teoribildning, en brist som författarna menar blir allvarlig sett till det inflytande som Nyes teori har vunnit utanför och inom statsvetenskapen (Keating & Kaczmarska 2019, s.3-4). För att förstå mjuk makt måste vi sålunda söka oss bort från den ensidig förståelse som framhåller liberala värden som den givna normen och istället beakta den relationella dimensionen av mjuk makt – att olika politiska grupper förförs av olika värden.

Utöver detta liberala bias tenderar tidigare studier av mjuk makt även att försöka operationaliseras och mäta maktbegreppet i kvantifierbara parametrar (Kiseleva 2015, s.316). Av den anledningen menar Roselle, Miskimmon och O'Loughlin (2014, s.71) att IR-studiet enbart har gått från att mäta staters makt i termer av militär resurser till att räkna antal

besökare på ambassaders hemsidor eller opinionsmätningar om länders popularitet. Problemet är enligt författarna att detta grepp enbart räknar mjuka maktresurser utan att intressera sig för hur de faktiskt påverkar andra aktörer. Av den anledningen menar Roselle, Miskimmon och O'Loughlin (2014, s.71-72) att vi måste söka oss till alternativa tillvägagångssätt som förklarar vilka resurser som ger upphov till mjuk makt, genom vilka processer mjuk makt fungerar och under vilka förhållanden som mjuk makt är framgångsrikt. Enligt författarna hittar vi svaret på alla dessa frågor genom att studera *strategiska narrativ* (Roselle, Miskimmon & O'Loughlin 2014, s.71).

Miskimmon, O'Loughlin och Roselle (2018, s.7) definierar strategiska narrativ som en berättelse som förklarar hur världen ser ut och varför den ser ut som den gör. Berättelsen utgör ett ramverk som aktörer, individer såväl som politiska gemenskaper, kan tolka händelser och skapa mening utifrån. Dessa narrativ kan formuleras av politiska aktörer i det strategiska syftet att förändra vad andra inhemska och internationella aktörer uppfattar som legitimt, attraktivt och önskvärt (Miskimmon, O'Loughlin & Roselle 2013, s.1). För Miskimmon, O'Loughlin och Roselle handlar makt därmed om att etablera ideologisk dominans och vinna gehör för sina strategiska narrativ, en definition som ligger nära Nyes (2004, s.7) förståelse av den internationella politiken som en kamp om att sätta agendan och definiera ramarna för legitimitet.

Både mjuk makt och strategiska narrativ delar därmed grundantagandet att staters makt inte enbart består av en materiell kapplöpning, utan även en idémässig kamp där stater försöker etablera ideologisk dominans – en förståelse för vad som är legitimt och illegitimt (Miskimmon, O'Loughlin och Roselle 2013, s.60-61). På så vis erkänner bägge teorier vikten av kultur, identitet och idéer som maktmedel inom det internationella systemet. Teorierna förenas sålunda i sitt försök att besvara frågan om hur aktörer kan påverka och sätta agendan inom den internationella politiken utan att använda sig av militära eller ekonomiska resurser. Detta perspektiv, som kan kallas konstruktivistiskt, tillåter oss att förstå staters makt och agerande som en fråga om identitetsskapande och preferenser där upprättandet av regler utgör en maktutövning (Eriksson 2014, s.99).

1.2 Missförståndet kring Rysslands mjuka makt

Kopplingen mellan Ryssland och Europas högerpopulistiska partier har på senare år väckt mycket uppmärksamhet (Onderco 2019, s.526-527). Detta ökande intresse löper parallellt

med en utveckling där Ryssland har tagit en allt mer konfrontativt ställning mot väst. I denna konfrontation framhåller det ryska ledarskapet landet som försvarare av internationell rätt och ordning i kontrast till det som beskrivs som den västerländska imperialismen (Schmitt 2018, s.495-496). Därutöver har Kreml skapat ett narrativ om Ryssland som en bastion för traditionella, konservativa och kristna värderingar (Liik, Metodiev & Popescu 2019; Lomagin 2012; Schmitt 2018, s.497; Torbakov 2014, s.152). Genom dessa två narrativ har Ryssland upprättat en bild av sig själv som en konservativ motpol som utmanar den amerikanska hegemonin och främjar principen om nationell suveränitet och icke-inblandning (Kiseleva 2015, s.317).

Parallellt med denna utveckling har partier som Nationell Samling, Lega Nord, det nederländska Frihetspartiet, Gyllene Gryning och Jobbik uttryckt sin beundran för den ryska politiken och Vladimir Putin som ledare (Pomerantsev 2015; Shekhovtsov 2014). Detta indikerar ett ökat intresse för Ryssland från högerpopulistiskt håll. Detta antagande får även stöd i den senaste undersökningen från Pew Research Center. Undersökningen pekar på att väljare som röstar på högerpopulistiska partier som Alternativ för Tyskland, Forza Italia och Nationell Samling har ett större förtroende för Ryssland och Putin än övriga väljare (Huang, 2020). Tidigare forskning har även konstaterat att partier på vänsterkanten tycks inspireras av Rysslands ställningstagande mot det som ses som ett imperialistiskt USA (Keating & Kaczmarska 2019; Kiseleva 2015; Schmitt 2018).

Intresset från högerpopulistiska partier indikerar att Ryssland besitter de mjuka maktresurser – förförelse och attraktion – som Nye (2004, s.5-6) identifierar. Detta är anmärkningsvärt sett till Nyes (2004, s.X) antagande om de demokratiska och liberala värdena som den främsta källan till mjuk makt. Keating och Kaczmarska (2019, s.5-6) menar att denna överbetoning på liberala värden har genomsyrat tidigare studier av rysk mjuk makt, vilket har resulterat i att idéen om landets potential för mjuk makt avfärdats. Enligt Keating och Kaczmarska (2019, s.5) härrör denna idé även från föreställningen att Rysslands utrikespolitik har lidit av ett ideologisk tomrum efter Sovjetunionens kollaps, där ambitionen istället varit pragmatisk och avpolitiserad. Kiseleva (2015, s.316) menar att konsekvensen av detta är att rysk mjuk makt underskattas och antingen behandlas som en fråga om Kremls propaganda, se exempelvis Saari (2014) och Pomerantsev (2015), eller som en fråga om inflytande över den post-sovjetiska sfären.

Sett till dessa brister samt hur partier på yttersta höger- och vänsterkanten tycks förföras av Ryssland blir det nödvändigt att ompröva de tidigare antagandena om Rysslands mjuka makt. Sett i ljuset av de konceptuella brister som lyfts i den förra delen av inledningen blir det även betydelsefullt att närma sig mjuk makt genom ett nytt teoretiskt ramverk där den mjuka maktutövningen – att sätta den politiska agendan och ramarna för legitimitet – mäts i termer av hur Rysslands strategiska narrativ har spridits, reproducerats och anammats.

I denna uppsats kommer jag sålunda att undersöka hur Rysslands strategiska narrativ reproduceras – anmmas och modifieras – hos politiska grupper i Europaparlamentet. Idéen är att Europaparlamentet utgör en miniatyrkopia av den bredare europeiska politiken där olika sociala, politiska och geografiska intressen finns representerade. Att analysera Europaparlamentet är även gynnsamt då parlamentet är mer aktivistiskt än andra institutioner inom EU (Braghioli 2015, s.59). Detta innebär i sin tur att vi kan förvänta oss att finna anföranden som speglar värderingar hos de politiska grupperna snarare än geopolitiska överväganden.

1.3 Syfte, relevans och frågeställning

Huvudsyftet med denna uppsats är att beskriva hur Rysslands strategiska narrativ reproduceras hos politiska grupper i Europaparlamentet. Med reproduceras åsyftas hur dessa narrativ har vunnit erkännande och använts av andra politiska aktörer i syfte att utveckla sina egna narrativ. Detta syfte undersöks med hjälp av följande frågeställning: *Hur och hos vilka politiska grupper i Europaparlamentet reproduceras ryska strategiska narrativ?*

Eftersom uppsatsen konceptualiserar strategiska narrativ som en form av mjukt makt indikerar svaret på frågeställningen vilka möjligheter Ryssland har att vinna gehör för sin egen världsbild. I förlängningen säger detta något om landets möjligheter att sätta agendan och att omdefiniera ramarna för legitimitet. På en mer abstrakt nivå visar resultatet även på hur auktoritära stater kan besitta mjuk makt – följaktligen prövas även antagandet att mjuk makt främst emanerar från demokratiska stater (Kiseleva 2015, s.317; Keating och Kaczmarek 2019, s.5-6). Uppsatsen kan även betraktas som teoriutvecklande genom att kombinera Joseph Nyes teoribildning kring mjuk makt med Miskimmon, O'Loughlin och Roselles forskning kring strategiska narrativ i ett gemensamt teoretiskt ramverk, ett bidrag som blir centralt när det kommer till framtida möjligheter att förstå mjuk makt.

Förhoppningen med uppsatsen är att ge en ökad förståelse för hur mjuk makt och strategiska narrativ fungerar inom internationella relationer. Dessa insikter är centrala och relevanta för att förstå framtida möjligheterna och utmaningarna mellan EU och Ryssland men även andra auktoritära staters mjuka makt och strategiska narrativ. Uppsatsen fungerar också som en ingång för de som vill förklara när strategiska narrativ är framgångsrika genom att erbjuda en systematisk undersökning över vilka partigrupper som reproducerar Rysslands strategiska narrativ. Sammantaget kan alla dessa insikter betraktas som ett bidrag till den kumulativa förståelsen och statsvetenskapen som disciplin.

1.4 Avgränsningar

Uppsatsen har inte som syfte att identifiera en kausal relation mellan ett visst narrativ och ett policyutfall. Detta ligger bortom uppsatsens förståelse av maktbegreppet. Fokus kommer heller inte vara att ge en bild över hur Rysslands strategiska narrativ formuleras – redogörelsen för Rysslands strategiska narrativ tar istället sin utgångspunkt i tidigare forskning.

1.5 Uppsatsens struktur

I nästa kapitlet kommer jag presentera tidigare forskning kring europeiska partiers inställning till Ryssland och vad tidigare studier menar är Rysslands mjuka makt. Dessa insikter kommer senare att sättas i relation till resultatet och diskuteras i uppsatsens avslutande del. I teorikapitlets första två delar presenteras mjuk makt och strategiska narrativ som bredare koncept. I de senare två delarna redogör jag för när strategiska narrativ är framgångsrika, samt hur strategiska narrativ kan betraktas som en förlängning av mjuk makt.

Kapitlet som kallas *4. Metod och material*, inleds med en diskussion om uppsatsens material – vilket materialet är, varför det har valts samt hur urvalsmetoden ser ut. Därefter följer en presentation av innehållsanalys som metod och varför den lämpar sig för att besvara uppsatsens frågeställning. I *4.3 Definition av ryska strategiska narrativ* presenteras Rysslands strategiska narrativ. Dessa konverteras senare till variabler i avsnittet *4.4 Variabler och kodningsprinciper*. I det senare avsnittet kommer jag även att introducera de principer och instruktioner som har styrt kodningsarbetet samt vilka variablerna är. Kapitlet avslutas med ett avsnitt om metodologiska reflektioner kring reliabilitet, validitet och replikerbarhet.

Därefter följer ett kapitel där resultatet presenteras i deskriptiva diagram. Detta kapitel erbjuder även en mer djupgående analys av hur Rysslands strategiska narrativ har reproducerats i olika anföranden. Uppsatsen avslutas med en diskussionsdel där resultatet sammanfattas, eventuella brister presenteras och förslag på vidare forskning ges.

2. Tidigare forskning

Michal Onderco (2019) har studerat europeiska partiers inställning till Ryssland. Genom att studera 260 partimanifest från 1991 till 2019 kom Onderco fram till tre slutsatser: För det första att europeiska partier har ett svagt intresse för Ryssland, ett intresset som dock har ökat på senare år; för det andra att europeiska partier hade en positiv bild av Ryssland innan annekteringen av Krim; för det tredje att västeuropeiska partier tenderar att vara mer skeptiskt inställda till Ryssland än vad deras motsvarigheter i östeuropa tenderar att vara. Därutöver var kristdemokratiska partier, både i väst- och östeuropa, ofta kritiska mot hur mänskliga rättigheter respekteras i Ryssland. Onderco (2019, s.541) fann även att extremnationalistiska, EU-skeptiska samt populistiska partier på höger- och vänsterkanten tenderade att ha en positiv inställning till Ryssland. Braghiroli (2015, s.72) har funnit stöd för samma slutsatser – radikala och EU-skeptiska partier i Europaparlamentet tenderar att företräda en mjukare linje mot Kreml än övriga partier när det kommer till att rösta om lagar och resolutioner som berör Ryssland.

Enligt Onderco (2019 s.529) kan högerpopulistiska partiers inställning till Ryssland förklaras som ett resultat av Kremels EU-kritik, dess konservativa politik och motstånd mot den amerikanska hegemonin. Detta antas i sin tur appellera till partiernas egna illiberala och konservativa ambitioner där nationen sätts i första rum och traditionella värderingar prioriteras. Den tidigare forskningen visar även att idé om en alternativ världsordning tycks väcka gehör hos vänsterorienterade grupper (Pomerantsev 2015, s.44; Schmitt 2018, s.502; Keating & Kaczmarska 2019, s.13). För dessa partier ses Rysslands antagonism mot USA som ett ställningstagande mot den amerikanska dominansen och det som upplevs vara dess imperialistiska intressen (Onderco 2019, s.526-257; Schmitt 2018, s.502).

Dessa slutsatser ligger i linje med vad Keating och Kaczmarska (2019, s.10-16) menar är Rysslands mjuka makt, en makt som bygger på fyra premisser: dess konservativa politik, dess illiberala styre, dess starka ledare samt dess utrikespolitik. I den sistnämnda ses Ryssland som en företrädare för ett mer demokratiskt, rättvist och stabilt internationellt system där mellanstatliga relationer tar sin utgångspunkt i ömsesidig respekt för den nationella suveräniteten (Kiseleva 2015, s.324). Enligt Kiseleva (2015, s.324) betraktas Ryssland därmed som motpolen till västs betoning på liberala värden som mänskliga rättigheter och demokrati. Detta skänker i sin tur Ryssland en aura av stormaktsstatus som representant för

en alternativ världsordning, ett alternativ som politiska grupper på yttersta höger- och vänsterkanten tycks finna attraktivt (Shekhovtsov 2014; Schmitt 2018, s.505-506).

Slutsatsen vi kan dra är följaktligen att Ryssland utgör en projektionsyta för anti-liberala grupper i vilket förhoppningar om en alternativ världsordning kan projiceras (Pomerantsev 2015, s.44). Detta ger Ryssland en möjlighet att få gehör för sin egen världsbild, att få sina strategiska narrativ reproducerade och att vinna över dessa grupper till Rysslands narrativ om den internationella ordningen – och därigenom att skapa ramar och konsensus kring vad som är legitimt.

3. Teoretiskt ramverk

I detta kapitel kommer uppsatsens teoretiska ramverk att presenteras. Eftersom uppsatsens teoretiska ingång betraktar strategiska narrativ som en form av mjuk makt kommer jag först att presentera mjuk makt som ett bredare koncept. Därefter följer ett avsnitt där strategiska narrativ presenteras mer djupgående och ett avsnitt där jag resonerar kring när strategiska narrativ är framgångsrika, det vill sägas anammas och reproduceras av andra aktörer. Kapitlet avslutas med en redogörelse för skärningspunkten mellan strategiska narrativ och mjuk makt.

3.1 Mjuk makt

För Nye (2009) handlar makt om möjligheten att påverka andra aktörers beteende och preferenser. Enligt Nye (2004, s.5, 31) kan detta ta sig tre olika former inom internationella relationer – militär, ekonomisk och mjuk makt. De två förstnämnda faller inom ramarna för det Nye (2004, s.5) benämner som *hård makt*. Skillnaden mellan dessa två former av makt handlar om vilka medel (currencies) som används för att påverka andra aktörer (Nye 2004, s.31). Enligt Nye (2004, s.5, 31) bygger hård makt på militära och ekonomiska medel som hot, sanktioner och bistånd för att förändra andra aktörers beteenden genom tvång och incitament. Hård makt kan alltså beskrivas som en direkt form av maktutövning. Mjuk makt befinner sig på andra sidan av spektrumet och består istället av indirekta och passiva medel som *attraherar* och *förför* andra aktörer vilket genererar ett generellt inflytande som påverkar vad andra upplever eftersträvansvärt, attraktivt och legitimt (Nye 2004, s.16).

Mer specifikt handlar mjuk makt om att en stat har resurser och egenskaper som andra stater och aktörer finner attraktiva. Enligt Nye (2004, s.11) kan dessa resurser vara kultur, moralisk auktoritet samt politiska ideal eller värden. För att en stat ska ha mjuk makt så måste dessa värden förespråkas och stämma överens med dess förda politik. Nyckelordet är således trovärdighet och koherens. Därmed kan hård och mjuk makt antingen motarbeta eller förstärka varandra. Den aktör som lyckas kombinera båda två besitter *smart power* (Nye 2009). De länder som har flera kommunikationskanaler där problem kan ges inramning och vars kultur och idéer är nära vad som uppfattas som den globala normen kan därför öka sin makt (Nye 2004, s.30-31).

Detta bygger i sin tur på att förförelse och attraktion, enligt Nye (2004, s.X), är mer effektivt när det kommer till att förändra andra aktörers preferenser och världsbild. Nye (2004,

s.10-11) menar att anledningen till detta är att mjuk makt skapar en förståelse för vad som är legitimt inom den internationella politiken och att den aktör vars ambitioner eller maktposition ses som legitim möter mindre motstånd för att driva igenom sin vilja. Om människor exempelvis uppfattar mänskliga rättigheter och demokrati som något eftersträvansvärt och korrekt blir det svårare att vinna legitimitet för en politik som inte bejakar dessa värden. Därav kan mjuk makt conceptualiseras som att sätta den politiska agendan och att påverka vad andra aktörer uppfattar som legitimt och eftersträvansvärt.

Till sist menar Nye (Nye 2004, s.7) att de resurser som förför och attraherar – kultur, moralisk auktoritet och politiska värden – befinner sig på en handelsmarknad där olika idéer konkurrerar mot varandra och att mjuk makt därav handlar om att vinna kampen mellan vad som är attraktivt och legitimt. De stater vars politiska och kulturella värden ses som attraktiva och förföriska kan vinna denna kamp och därigenom sätta den politiska agendan och reglerna för den internationella ordningen (Nye 2004, s.31). Kiseleva (2015, s.319) menar därför att vi ska tolka Nyes teoribildning kring mjuk makt som en fråga om attraktion, trovärdighet och legitimitet där staters värderingar, intressen och narrativ befinner sig i konkurrens med varandra. Därmed kan mjuk makt ses som en kamp om ideologisk dominans där syftet är att minska kostnaden för att få igenom sin egen vilja. Detta sker genom att aktörers världsbild vinner gehör och att konsensus etableras kring vad som är eftersträvansvärt och legitimt (Roselle, Miskimmon och O'Loughlin 2014, s.72).

3.2 Strategiska narrativ

Narrativ kan sammanfattas som en kommunikationsprocess eller en berättelse som förklarar hur världen ser ut och varför den ser ut som den gör. Ett narrativ består av aktörer, en miljö, en konflikt, ett agerande samt en lösning på konflikten (Miskimmon, O'Loughlin & Roselle 2018, s.7). För att vara framgångsrikt så måste narrativet kombinera dessa delar på ett sätt som utgör en trovärdig berättelse om vad som har hänt, händer och kommer att hända. Berättelsen handlar därmed inte enbart om vad som har hänt utan även om hur händelsen ska tolkas. Vi kan därför förstå narrativ som ett ramverk som tillåter aktörer, individer såväl som politiska gemenskaper att skapa mening genom att ordna kaotiska händelser i en linjär process som berör det förflutna, det samtida och det framtida (Miskimmon, O'Loughlin & Roselle 2013, s.176). Därmed skapar narrativ sanning och mening inom den internationella politiken och upprättar ramar för vad som är tänkbart och genomförbart samt hur politiska

ledare och medborgare kan rättfärdiga sitt agerande och kritisera andras (Miskimmon O'Loughlin & Roselle 2018, s.51; Schmitt 2018).

Miskimmon, O'Loughlin och Roselle (2018, s.1) menar att ett narrativ går från att enbart vara en meningsskapande berättelse till något strategiskt när den artikuleras av politiska aktörer med ett medvetet syfte i åtanke. Syftet i fråga är att inspirera, väcka gehör och forma en specifik målgrupps världssyn, men även att omdefiniera rådande konsensus. Förhoppningen med detta är att det strategiska narrativet ska vinna erkännande på bekostnad av "counternarratives", vilket stärker aktörens legitimitet och makt (Miskimmon, O'Loughlin & Roselle 2018, s.1). Strategiska narrativ är därmed ett verktyg som tillåter politiska aktörer att utöka sitt inflytande och att förändra den diskursiva miljö om vad som är legitimt och önskvärt inom den internationella politiken (Miskimmon, O'Loughlin & Roselle 2013, s.2).

Miskimmon, O'Loughlin och Roselle (2018; s.7) menar att strategiska narrativ kan ta tre olika former: *system*, *identitet* och *problem*. Systemnarrativ handlar om hur det internationella systemet fungerar och därigenom vad vi kan förvänta oss av det, vad som är rätt och vad som är fel. Identitetsnarrativ handlar om aktören, dess identitet och vad som kännetecknar den i kontrast till andra aktörer. Identitetsnarrativ definierar därmed hur aktören beter sig och vad som motiverar dess agerande (Miskimmon, O'Loughlin & Roselle 2013, s.32). Problemnarrativ sätter aktörens agerande i ljuset av en specifik konflikt som förklarar vilka protagonisterna och antagonisterna är samt hur aktörens eget agerande kan lösa konflikten – därmed även varför dess agerande är legitimt (Roselle, Miskimmon & O'Loughlin 2014, s.76). Dessa olika narrativ överlappar ofta för att skapa en sammanhängande berättelse som förklarar hur en specifik konflikt ska förstås med bakgrund i den tolkningsram som system- och identitetsnarrativet utgör.

Det grundläggande antagandet är sålunda att gränser och regler inom det internationella systemet befinner sig i konstant förvandling och förhandling mellan olika politiska aktörer. Miskimmon, O'Loughlin och Roselle (2013, s.16) menar därför att det internationella systemet inte bör betraktas som något givet och naturligt utan som ett resultat av att specifika aktörer har etablerat dominans och konsensus kring ett visst narrativ på bekostnad av alternativa tolkningar. Detta innebär att rådande paradigm kan utmanas genom konkurrerande narrativ. Miskimmon, O'Loughlin och Roselle (2013, s.60-61) menar därför att vi ska betrakta internationella relationer som en narrativ, snarare än materiell, kamp där vinnaren etablerar ideologisk dominans genom strategiska narrativ. Detta bygger i sin tur på

antagandet att strategiska narrativ bidrar till hur den internationella ordningen uppfattas, skapas, definieras och upprätthålls. Eftersom dessa aspekter påverkar hur politiska aktörer förstår världen menar Miskimmon, O'Loughlin och Roselle (2013, s.180) att narrativen begränsar aktörers agerande till vad som anses legitimt enligt det etablerade narrativet.

3.3 När strategiska narrativ är framgångsrika

Miskimmon, O'Loughlin och Roselle (2013, s.107; 2018, s.25) är noga med att betona svårigheten i att identifiera ett tydligt kausalt samband mellan ett strategiskt narrativ och dess påverkan på andra aktörer. Enligt författarna är denna ambition rentav överflödigt och vi riskerar alltid att förenkla frågans komplexitet i våra försök att bevisa inflytande. Jag menar att denna uppmaning är viktig att beakta men att den samtidigt bygger på antagandet att vi måste bevisa strikt kausalitet. Om vi istället förstår framgångsrika strategiska narrativ som en fråga om att få gehör för sin världsbild och att etablera ideologisk dominans kan vi mäta framgången för strategiska narrativ genom att undersöka i vilken utsträckning dessa företräds av andra politiska aktörer. I detta avsnitt kommer jag att redogöra för hur denna framgång kan förklaras.

Schmitt (2018, s.488) menar att vi kan betrakta identitetsnarrativ som som en form av *lokal politisk myt*. Anledningen till detta är, enligt Schmitt (2018, s.491), att identitetsnarrativ likt en gemenskaps egna politiska myter utgör kommunikationsprocesser om aktörens identitet kopplat till historiska oförrätter, trauman och "past glories". Schmitt (2018, s.491) menar därför att dessa två ontologiskt sett är samma typ av meningsskapande ramverk, ett ramverk som tillåter individer och gemenskaper att skapa mening och tolka kaotiska händelser utifrån. För Schmitt (2018, s.489-493) är dessa lokala politiska myter förbundna med en specifik politisk gemenskap och av semi-statisk karaktär där de förändras över tid utan att vi kan avgöra vem som har konstruerat myten eller när den uppstod. Mytens flytande karaktär är i sin tur ett resultat av aktörers behov av att anpassa den till den samtida kontexten.

Enligt Schmitt (2018, s.490-493) kan politiska myter i sin tur delas upp i universella och lokala samt förenliga och motsägelsefulla myter. En universell myt är exempelvis myten om mänsklighetens utveckling som en linjär process mot allt mer civiliserade former. Dessa typer av myter är förenliga med lokala myter och kan därmed anpassas och importeras av lokala politiska aktörer i syfte att aktualisera den egna myten (Schmitt 2018, s.503). På andra sidan av spektrumet finner vi motsägelsefulla (universella) myter som krockar med lokala myter

(Schmitt 2018, s.492-493). Lokala myter kan i sin tur röra sig längs samma spektrum av förenlig och motsägelsefull karaktär. Schmitt (2018, s.492) menar exempelvis att en lokal politisk myt som berör det egna folkets överlägsenhet är av oförenlig karaktär medan en lokal politisk myt som enbart berör nationens ursprung är mer kompatibel med andra myter. Framgången för strategiska narrativ, förstått som möjligheten att importera dess innehåll, är därmed beroende av var på spektrumet kring motsägelsefull och förenlig som den tilltänkta målgruppens egna myter befinner sig samt vart på spektrumet det externa narrativet befinner sig.

Att formulera ett framgångsrikt strategiskt narrativ handlar således om möjligheten att väcka gehör hos den politiska gemenskapens egna myter och fördomar (Gow & Wilkinson 2017, s.377-378; Schmitt 2018). När det externa strategiska narrativet klaffar med dessa lokala myter så har lokala politiker möjlighet att importera och anpassa narrativets innehåll till den egna politiska kontexten. Således uppdateras den egna politiska myten och den politiska aktören kan flytta fram sina positioner samtidigt som den externa aktörens världsbild vinner mark. Detta bygger i sin tur på att det strategiska narrativet och den politiska myten berör samma tema eller innehåll och att strukturen – aktör, konflikt, orsak, miljö och lösning på konflikten – överensstämmer (Schmitt 2018, s.492).

3.4 Strategiska narrativ som mjuk makt

I detta avsnitt kommer jag att presentera hur vi kan förstå strategiska narrativ som en förlängning av mjuk makt. Först och främst besvarar bägge teorier samma fråga – hur kan aktörer påverka och sätta agendan inom den internationella politiken utan att använda sig av militära eller ekonomiska maktmedel? Som svar på denna fråga lyfter mjuk makt fram olika indirekta medel som andra aktörer finner attraktiva och eftersträvansvärda. Dessa skapar i sin tur en förståelse för vad som är legitimt (Nye 2004, s.16). Strategiska narrativ besvarar frågan genom att lyfta narrativ som en prisma i vilken världen tolkas utifrån (Miskimmon, O'Loughlin och Roselle 2013, s.21). Grundantagandet inom bägge teorier är sålunda att den internationella politiken inte enbart består av en materiell kamp utan även en kamp om att forma andra aktörers förståelse av världen.

Ytterligare ett grundantagande är att politiska aktörer kan påverka vad andra uppfattar som legitimt, önskvärt och attraktivt. Enligt Miskimmon, O'Loughlin och Roselle (2013, 109) kan denna förståelse av makt beskrivas som agensbaserad konstruktivism. Förståelsen är

konstruktivistisk eftersom den antar att aktörer tolkar händelser genom tidigare existerande föreställningar och narrativ. Förståelsen kan beskrivas som agensbaserad eftersom den förstår den internationella politiken som en kamp mellan medvetet formulerade narrativ (Miskimmon, O'Loughlin & Roselle, 2013, 109).

Vad som skiljer teorierna åt är att strategiska narrativ går steget längre än Nye när det kommer till att beskriva hur uppfattningar formas, sprids och tas emot (Roselle, Miskimmon & O'Loughlin 2014, s.74). Detta beror på att strategiska narrativ förklarar hur *rationella* aktörer kan påverka de idéer, identiteter och uppfattningar som *konstruerar* och formar långsiktiga intressen hos aktörer på en indirekt nivå (Miskimmon, O'Loughlin & Roselle, 2013, s.7, 109). Strategiska narrativ förklarar även mjuk makts kontextbundna och relationella karaktär (Nye 2004, s.16) genom att betrakta de mjuka maktresurserna – kultur, politik och värderingar – som framgångsrika maktmedel när de passar in i existerande narrativ, fördomar och föreställningar (Schmitt 2018; Roselle, Miskimmon & O'Loughlin 2014, s.74).

Jag menar därför att vi kan betrakta strategiska narrativ som en utveckling av Nyes teoribildning kring mjuk makt. Detta bygger på att strategiska narrativ 1) Förklarar hur narrativ skapar mening och förståelse av världen och 2) Förklarar hur tolkningsramarna kan omdefinieras av rationella aktörer. Hela denna längre utläggning skulle även kunna ersättas av Roselle, Miskimmon och O'Loughlin lakoniska citat: "Strategic narrative is soft power in the 21st century" (Roselle, Miskimmon & O'Loughlin 2014, s.71).

Sammanfattningsvis kan vi betrakta framgången för strategiska narrativ som en fråga om hur bra de sammanfaller med existerande föreställningar – förstått som existerande narrativ, lokala politiska myter eller fördomar – hos mottagaren. Detta kräver i sin tur att vi även är medvetna om att det existerar flera föreställningar parallellt och att strategiska narrativ, i likhet med mjuk makt, är beroende av mottagare som är receptiva för dessa narrativ.

4. Metod och material

Min metod består av en problemdriven innehållsanalys. Med problemdriven avses att metod- och materialval tar sin utgångspunkt i min problemformulering om bristerna i tidigare studier av Rysslands mjuka makt. Att metod- och materialval tar sin utgångspunkt i problemformuleringen innebär att materialet ska vara relevant för min forskningsfråga snarare än att det ska vara representativt för totalpopulationen, vilket är fallet vid statistiska metoder. Problemformulering konverteras senare till frågeställning som besvaras genom att studera och tolka en uppsättning relevanta texter (Krippendorff 2013, s.355-359).

4.1 Material

Uppsatsens material består av tio politiska debatter i Europaparlamentet. Formatet har valts av fyra anledningar. Först och främst att Europaparlamentet utgör en "miniatyrkopia" av den bredare populationen av europeiska partier. Det rör sig således om en informationsminskning där allt material finns samlat på samma plats (Teorell, & Svensson 2007, s.98). Den andra anledningen är att texterna är av samma karaktär och form, debatter om samma ämne, vilket innebär att debatterna kan betraktas som en större sammanfogad berättelse. För det tredje är parlamentet mer aktivistiskt än exempelvis EU-kommissionen och fokuserar på frågor som gäller värderingar snarare än geopolitiska mål (Braghioli 2015, s.59), och vi kan därmed förvänta oss att hitta uttalanden som speglar aktörernas världssyn snarare än geopolitiska överväganden. Till sist rör det sig om en praktisk aspekt – att materialet finns tillgängligt på engelska.

Urvalsmetoden har handlat om att hitta en stabil korrelation mellan forskningsfrågan och texterna. Detta innebär att texterna ska vara relevanta och kunna besvara uppsatsens frågeställning (Krippendorff 2013, s.360-361). Därmed har urvalet skett med två populationer i åtanke – fenomenets population och de texter som berör fenomenet. Fenomenet i fråga är hur ryska strategiska narrativ reproduceras, och här finns det en stor mängd alternativ att välja mellan. Eftersom system- och identitetsnarrativ är mer statiska till sin karaktär och enbart beskriver hur det internationella systemet fungerar och vad som motiverar aktörers agerande (Miskimmon, O'Loughlin & Roselle 2013, s.32) har fokus legat på att identifiera ett problemnarrativ, en konflikt, där spänningar mellan EU och Ryssland aktualiseras i så stor grad som möjligt.

Ingången har därmed varit strategisk (Teorell & Svensson, s.152-154). Annekteringen av Krim har valts som fall eftersom detta utgör ett särskilt relevant exempel där sprickan mellan Rysslands och västs syn på internationella relationer och den nationella suveräniteten blottas. Förhoppningen är att jag här ska kunna skönja en tydlig skillnad mellan när Rysslands strategiska narrativ reproduceras och inte reproduceras. Det är även fördelaktigt att Rysslands strategiska narrativ kring konflikten är tydlig och att annekteringen har väckt mycket uppmärksamhet inom det internationella samfundet, vilket innebär att materialet är brett i sitt omfång.

För att identifiera de debatter som berör annekteringen av Krim har jag använt mig av sökfunktionen på Europaparlamentets hemsida med hjälp av sökordet "Crimea" och inställningen "In Text". Sökningarna har avgränsats till tre mandatperioder: 2009-2014, 2014-2019 och 2019-2024. Anledningen till detta är att mandatperioderna sammanfaller med annekteringen av Krim och den politiska utvecklingen i Ukraina post-majdan – inbördeskriget i östra Ukraina, folkomröstningen på Krim, Rysslands annektering av Krim och den lag som federationsrådet röstade igenom vilket gav Vladimir Putin befogenhet att använda militära medel för att skydda ryska intressen och minoriteter i Ukraina (BBC 2014).

Denna sökning identifierade totalt 132 träffar. Nästa steg var att identifiera vilka av dessa 132 debatter som var relevanta för uppsatsens frågeställning. Först och främst har jag sållat bort de debatter som skedde innan majdan-protesterna, det vill säga alla debatter innan 2013. Därefter valde jag bort alla debatter där konflikten i Ukraina och annekteringen av Krim inte är i huvudfokus. Dessa var debatter där Krim har fångats upp eftersom "Crimea" nämns i förbifarten. Exempelvis har en debatt om 100-årsdagen till minne av det armeniska folkmordet och en debatt om EU:s globala säkerhetsstrategi sållats bort. Efter att ha gallrat utifrån dessa kriterier uppgick antalet relevanta debatter till 40.

Därmed har jag identifierat en population av texter som är relevanta för min frågeställning. (Krippendorff 2013, s.114-115). Eftersom kodningsarbetet är mycket tidskrävande – varje debatt innehåller upp till 70 anföranden som ska analyseras och kodas separat – har jag behövt avgränsa mig när det kommer till antalet debatter som behandlas. För att undvika att få ett skevt urval har jag använt mig av ett slumpmässigt urval där varje debatt gavs ett nummer från 1-40 (Krippendorff 2013, s.116). Därefter använde jag mig av en slumpvalsgenerator för att slumpa fram tio debatter att analysera. Ingången var därmed hermeneutisk då urvalet har skett med textens relevans som utgångspunkt samtidigt som det

slumpade urvalet garanterar att materialet inte är skevt i förhållande till totalpopulationen av relevanta texter.

4.2 Metod

Som tidigare nämnt består uppsatsens metod av en problemdriven innehållsanalys men den skulle även kunna benämnas som en narrativanalys som fokuserar på att skapa kategorier – teman och ramar – av narrativet (Robertson 2018, s.230). Med tanke på att uppsatsens syfte är att undersöka hur Rysslands strategiska narrativ reproduceras är förhoppningen att innehållsanalysen ska möjliggöra för en tydlig och systematisk uppdelning genom att bryta ner narrativen i mindre teman som berättar när Rysslands strategiska narrativ reproduceras och inte.

För att åstadkomma denna uppdelning kommer jag att sätta upp ett kodningsschema som innehåller separata variabler/teman, dessa redogörs för i avsnitt *4.4 Variabler och kodningsprinciper*. Fördelen med metoden är att den möjliggör för en replikerbar bearbetning och systematisk analys av ett större material med utgångspunkt i forskningsfrågan (Krippendorff 2013, s.24-25). Innehållsanalysen tillåter mig därmed att analysera och skapa mening av ostrukturerad data utifrån förutbestämda kategorier samt att mäta frekvensen hos mina variabler. Även om denna frekvens inte är i huvudfokus för denna uppsats ger den värdefulla insikter när det kommer till vilka politiska grupper som tenderar att reproducera Rysslands strategiska narrativ.

Metodens systematiska analys går ut på att varje enskild debatt behandlas som en överordnad *analysenhet*. Analysenheten delas i sin tur upp i mindre *kodningsenheter* som är sammankopplade med ett visst anförande. Kodningsenheten kodas sedan med en variabel som beskriver huruvida talaren reproducerar strategiska narrativ eller inte. Om samma talare återkommer flera gånger i analysenheten kodas detta som en ny kodningsenhet. Genom att behandla varje anförande som en sammanhängande enhet möjliggör jag för en djupare och mer självständig analys av enheten, vilket stärker den semantiska validiteten – hur mina variabler överensstämmer med det fenomen som de representerar (Krippendorff 2013, s.339). Att dela upp anförandet i mindre delar där enbart vissa ord skulle kodas skulle förvisso resultera i en bättre reliabilitet men det riskerar samtidigt att reducera betydelsen av den större kontexten, hela anförandet och föregående talares anförande, till enstaka formuleringar och nyckelord vilket försämrar validiteten (Krippendorff 2013, s.270).

Eftersom varje kodningsenhet, anförande, är beroende av den kontext som den befinner sig i så innehåller kodningsblanketten en tredje kategori som kallas *kontextenhet*. Enheten ger information om vad debatten handlar om och vad som har sagts av tidigare talare. Utgångspunkten är att hålla kontextenheten så meningsfull som möjligt för validitetens skull och så koncis som möjligt för reliabilitetens skull (Krippendorff 2013, s.100-102)

Till sist kräver metoden att jag besvarar två frågor: hur Rysslands strategiska narrativen ser ut och hur tolkningsinstruktionerna ska utformas för att identifiera när dessa narrativ reproduceras. Den första frågan besvaras i del 4.3 *Definition av ryska strategiska narrativ* och den andra frågan besvaras i del 4.4 *Kodningsprinciper och variabler*.

4.3 Definition av ryska strategiska narrativ

För att systematiskt analysera hur Rysslands strategiska narrativ reproduceras behövs en operationalisering där den teoretiska definitionen omvandlas till en tolkningsram (Esaïasson & al 2017, s.55). Eftersom en empirisk studie som undersöker hur dessa narrativ har uppstått ligger bortom studiens ramar, både i termer av tid och syfte, kommer definitionen främst att bygga på tidigare forskning samt enskilda uttalanden från Vladimir Putin. Syftet med detta är att bygga vidare på tidigare forskning och därmed knyta an till den kumulativa förståelsen, så kallad *resonemangsvaliditet* (Esaïasson & al 2017, s.61-62).

Som tidigare nämnts kan strategiska narrativ ta tre olika former – *system*, *identitet* och *problem* (Miskimmon, O’Loughlin & Roselle 2018, s.7). Enligt Schmitt (2018, s.496) inordnar det ryska systemnarrativet den internationella politiken i en hierarki med USA som imperialistisk hegemon och EU som underkastat dess intressen. I detta narrativ försöker USA bevara sin maktposition genom att förhindra framväxten av en multipolär världsordning (Kiseleva 2015, s.317). I denna strävan att kvarstå som ensam hegemon lägger sig USA i andra staters interna angelägenheter och kränker därigenom deras nationella suveränitet. Denna inblandning leder i sin tur till turbulens, konflikter och inrättandet av dysfunktionella stater. Rysk inblandning i samma konflikter ses därför som en nödvändighet för att etablera ordning i det kaos som USA och dess nynazistiska allierade – i Ukraina – och jihadistiska allierade – i Syrien – har orsakat (Schmitt 2018, s.496-497).

Enligt Schmitt (2018, s.497) bygger det ryska identitetsnarrativet på att väst utnyttjade den kaosartade situationen efter Sovjetunionens sammanbrott för att förödmjuka och begränsa Rysslands inflytande inom den internationella politiken. Detta skedde genom nyliberala

ekonomiska reformer som berövade Ryssland dess välstånd, genom att NATO inkräktade på den "ryska intressesfären" samt genom att väst försökte korrumpdera det ryska samhällets moral genom att importera dekadenta värderingar. Enligt narrativet blir den naturliga reaktionen på denna förödmjukelse att skydda den ryska identiteten och att tvinga andra stater att respektera Ryssland som en viktig aktör i den internationella politiken (Schmitt 2018, s.497).

Därmed beskriver identitetsnarrativet inte enbart väst som en hegemon som hindrar framväxten av en multipolär världsordning utan även som Rysslands "andre" (Kiseleva 2015, s.317). Denna syn på väst betonar den ryska identiteten i kontrast till det som benämns som västs destruktiva liberalism och moraliska dekadens. Identitetsnarrativet sammanfaller därmed med en utveckling där den ryska regimen har knutit allt närmare band till den rysk-ortodoxa kyrkan och där Kreml lyfter fram Ryssland som försvarare av konservativa, traditionella och kristna värderingar (Liik, Metodiev & Popescu 2019; Lomagin 2012; Schmitt 2018, s.497; Torbakov 2014, s.152). Denna utveckling skänker den ryska regimen en aura av historiskt djup, moralisk auktoritet och särprägel. Symbiosen mellan Moskvapatriarkatet och Kreml bidrar därmed till ett återuppvaknande för den ryska identiteten och självbilden som en stormakt (Belle Damm & Cooley, 2017; Lomagin 2012, s.507-508). Det ryska identitetsnarrativet knyter således an till systemnarrativet genom att framhålla Ryssland som ett konservativt alternativ till det som beskrivs som ett dekadent och imperialistiskt väst.

Biersack & O'Lear (2014, s.248-256) menar att det ryska problemnarrativet kring Krim bygger på tre delar. Den första delen menar att halvön alltid har varit en del av den ryska sfären och att Khrushchev av någon anledning överlämnade Krim till Ukraina 1954 (Biersack & O'Lear 2014, s.253). Enligt narrativet så var detta beslut en symbolhandling som skedde i en tid då ingen kunde föreställa sig att Ryssland och Ukraina skulle separeras i två självständiga stater. Narrativet kombinerar denna historieskrivning med en betoning på halvöns etniska sammansättning och menar att Ryssland har en skyldighet att skydda den rysktalande befolkningen och etniska ryssar som diskrimineras av nationalistiska politiker i Kiyv (Biersack & O'Lear 2014, s.248-249; Putin 2014)

Den andra delen av narrativet menar att Krimborna inte stödde den "junta" som ersatte Viktor Janukovyts regering i en "illegitim och fascistisk statskupp" iscensatt av ukrainska oligarker, fascister och dess allierade i väst (Biersack & O'Lear 2014, s.254). Enligt Putin (2014) valde

Krimborna i samband med denna utveckling att utlysa en folkomröstning i enlighet med internationella normer. I den ryska beskrivning var folkomröstningen fullt legitim och hela 82 % av väljarna deltog. Av dessa röstade 96 % för att "återförenas" med Ryssland (Putin 2014, stycke 3). Eftersom folkomröstningen ses som legitim och i linje med internationella principer menar narrativet att Ryssland enbart bejakar Krimbornas rätt till självbestämmande (Biersack & O'Lear 2014, s.254).

Den tredje delen av narrativet kring Krim knyter an till system- och identitetsnarrativet. Här beskrivs västs agerande kring Krim som ett exempel på dess hyckleri genom att kritisera det faktum att väst erkänner Kosovos men inte Krims rätt till självbestämmande. Denna argumentation stöds med argumentet att det vid erkännandet av Kosovo inte behövdes något unilateralt avtal med centralregeringen och att samma princip ska gälla i fallet med Krim (Barlovac, 2014; Drezner 2014). Konflikten tolkas därmed genom system- och identitetsnarrativets prisma och Krim ses enbart som ytterligare ett exempel på hur väst underminerar och ignorerar internationella regler när det passar dem medans Ryssland försvarar internationella principer och rätten till självbestämmande, eller som Putin själv uttrycker det:

Our western partners, led by the United States of America, prefer not to be guided by international law in their practical policies, but by the rule of the gun. They have come to believe in their exclusivity and exceptionalism, that they can decide the destinies of the world, that only they can ever be right. They act as they please: here and there, they use force against sovereign states, building coalitions based on the principle "If you are not with us, you are against us." To make this aggression look legitimate, they force the necessary resolutions from international organisations, and if for some reason this does not work, they simply ignore the UN Security Council and the UN overall.

(Putin 2014, stycke 36)

För att sammanfatta Rysslands strategiska narrativ så bör vi se det som en sammanhängande berättelse. I denna berättelse bedriver USA och dess allierade i väst en imperialistisk politik med syfte att bevara sin hegemoniska ställning och unipolariteten i den internationella politiken. Majdanprotesterna som avsatte Janukovyjtj och västs agerande kring Krim ses här enbart som ett ytterligare exempel på dess politiska skenhelighet och förkastande av internationell rätt. Slutsatserna om Rysslands strategiska narrativ kan vi nu använda för att undersöka hur narrativet reproduceras – det vill säga anammats och delas av andra aktörer.

4.4 Variabler och kodningsprinciper

En innehållsanalys går ut på att systematisera kodningsmetoden och skilja den från kodarens godtycke (Krippendorff 2013, s.24). Syftet med detta är, i likhet med all annan forskning, att uppnå reliabilitet, replikerbarhet och ett giltigt resultat. För att åstadkomma detta utgår kodningen ifrån tydliga instruktioner och principer som ska garantera att kodningen är konsekvent och att varje kodningsenhet, anförande, behandlas på samma sätt (Boréus & Kohl 2018, s.60-61). Detta avsnitt redogör just för dessa aspekter.

Uppsatsens kodningsblankett är utformad med fem kolumner – analysenhet, kodningsenhet, kontextenhet, variabel och formulering. Varje debatt utgör en *analysenhet*. I denna kolumn fylls debattens titel samt datum i. Varje analysenhet delas sedan upp i mindre *kodningsenheter*. Dessa klassificeras som varje talares anförandet och här registreras varje talares namn, partigrupp samt tidsstämpel under debatten, exempelvis Cristian Dan Preda (PPE) 22:30:50-22:31:34. Eftersom varje anförandet befinner sig i en kontext, relation till tidigare anförande och debattens ämne, innehåller kodningsblanketten en kolumn för kontexten kallad *kontextenhet*.

I kodningsblankettens femte kolumn, *formulering*, antecknas en kortare sammanfattning eller ett citat som förklarar varför kodningsenheten har kodats på följande sätt. Detta möjliggör för mig att gå tillbaka i mitt kodningsschema och att få en bättre helhetsbild över hur varje kodningsenhet har beskrivit konflikten i Ukraina och hur Rysslands strategiska narrativ har reproducerats.

När det gäller själva kodningen behandlas varje anförande/kodningsenhet som en sammanhängande enhet som kodas med en variabel utifrån kodningsschemat, se variabler nedan. Kodningen sker med fokus på narrativets sista beståndsdelar: konflikten, agerandet och lösning på konflikten. Anledningen till detta är att jag inte förväntar mig att de första delarna av narrativet – aktören och miljön – kommer att skilja sig mellan varje anförande eftersom debatten berör samma ämne, det vill säga Krim. Varje anförande kodas utifrån huvudandelsprincipen vilket innebär att jag ser till hur konflikten beskrivs i huvudsak (Esaiasson & al 2017, s.208). Därmed behandlas kodningsenheten som en sammanhängande berättelse om vad som har skett på Krim och i Ukraina utan att fastna vid manifesta aspekter av texten som enskilda nyckelord eller formuleringar (Krippendorff 2013, s.28).

Innehållsanalysens variabler och kodningsinstruktioner hålls något öppna i syfte att möjliggöra för svängrum i min tolkning och att garantera en god validitet. Att ha alltför strikt formulerade kodningsprinciper riskerar att begränsa tolkningsmöjligheterna vilket resulterar i förenklingar (Krippendorff 2013, s.270). Samtidigt har jag försökt ha så tydliga kodningsprinciper som möjligt för att säkerställa reliabiliteten. Denna balansgång mellan validitet och reliabilitet har uppnåtts genom pilotkodningar där kodningsschemat har finjusterats. Målet har även varit att undvika att variablerna överlappar genom att tydligt skilja variablerna från varandra (Krippendorff 2013, s.155).

Kodningsschemats variabler är följande:

1. Ryska strategiska narrativ reproduceras

Denna variabel bör kodas när annekteringen av Krim beskrivs på följande vis:

- Som legitim, demokratisk och i linje med internationella normer och regler.
- Att Krim alltid har varit en del av Ryssland och att halvön därför borde återigen bör införlivas i den ryska federationen.
- Att folkomröstningen på Krim är en reaktion på den väpnade och fascistiska statskupp som avsatte Viktor Janukovyjtj.
- Att folkomröstningen går att jämföra med Kosovo.
- Att Ryssland står upp för internationell rätt och erkänner varje folks rätt till självbestämmande.
- Att Ryssland skyddar etniska ryssar som hotas att diskrimineras av nationalistiska politiker i Kyiv.
- Att väst provocerade fram konflikten i Ukraina genom att stöta den legitima Janukovyjtj-regeringen.
- Att västs sanktioner mot är ett exempel på dess imperialistiska metoder och försök att undvika framväxten av en multipolär världsordning genom att begränsa Rysslands inflytande inom den internationella politiken.

2. Kodningsenhet reproducerar inte ryska strategiska narrativ.

Denna variabel bör kodas för alla kodningsenheter där de ryska narrativen inte reproduceras. Nedan följer några exempel på situationer där variabeln ska användas.

- Ryssland är ett hot mot sina grannländer.
- Ryssland bryter mot och äventyrar internationell rätt.

- Ryssland bryter mot mänskliga rättigheter och diskriminerar Krimtatarer.
- Högerextrema tar enbart Rysslands sida i konflikten eftersom de är “mutade” av Ryssland.

N/A: Kodningsenheten berör inte Ryssland, Ukraina eller Krim.

Denna variabel har inkluderats i kodningsschemat för att kunna täcka in de kodningsenheter som varken berör Ryssland, Ukraina eller Krim. Exempel på detta kan vara:

- Hur europeiska företagare ska kompenseras för det ekonomiska bortfallet till följd av sanktionerna mot Ryssland.
- Frågor om varför Catherine Ashton (EU:s höga representant för utrikesfrågor och säkerhetspolitik) inte deltar i debatten.
- Blue cards som ifrågasätter parlamentarikers lojalitet.
- Varför EU inte har infört ett flygförbud över östra Ukraina.
- Att nytt bistånd till Ukraina inte får plats i EU:s budget.

4.5 Metodologiska reflektioner – validitet och reliabilitet

I detta avsnitt kommer jag att redogöra för uppsatsen styrkor och svagheter samt räta ut frågetecken kring val av metod och motivera de metodologiska avvägningar ytterligare. Först och främst har materialet och fallet valts strategiskt vilket innebär att jag inte kan beräkna sannolikheten för osystematisk avvikelse från totalpopulationen. Totalpopulationen är i mitt fall fenomenets population, det vill säga alla konflikter där det existerar ryska strategiska narrativ. Uppsatsen externa validitet – generaliserbarhet – är således begränsad och i strikt mening kan resultatet enbart säga något om hur Rysslands strategiska narrativ har reproducerats i fallet kring Krim. Teorell och Svensson (2007, s.150) menar att detta är det strategiska urvalets svaga punkt, en svaghet som kan förstås i relation till det slumpmässiga urvalet som maximerar möjligheten till generalisering i relation till totalpopulationen. Jag menar att detta synsätt är alltför dogmatisk och att en mer djuplodande analys av det enskilda fallet kan ge minst lika värdefulla insikter som en extensiv studie som fokuserar på att nå deskriptiv generaliserbarhet (Teorell & Svensson 2007, 68-69).

Jag anser även att denna kritik främst är av epistemologisk karaktär där skillnaden mellan den mer positivistiskt lagda och den mer tolkande hermeneutiska skolan kan skönjas. Risken är att en alltför stor betoning på möjligheten till generalisering genom ett slumpat urval leder till att alternativa och tolkande metoder försummas och att statistiska upplägg ses som den enda legitima forskningsdesignen och vägen till sann kunskap (Schwartz-Shea & Yanow 2002). Ett sådant förhållningssätt blir problematiskt om vi ska förstå makt bortom det kvantifierbara och

istället närma oss mjuk makt som en narrativ process. För att förstå denna typ av makt så måste vi söka oss till tolkande metoder och välja fall med hänsyn till dess relevans för frågeställningen (Krippendorff 2013, s.114).

Vidare utgör den tolkande metoden både uppsatsens styrka och svaghet. Styrkan är att innehållsanalysen tillåter mig att systematiskt analysera materialet genom uppsatsens teoretiska ramverk. Jag når således inferens med utgångspunkt i problemformuleringen (Krippendorff 2013, s.24-25). Svagheten är att materialet inte har några objektiva kvalitéer bortom samma teoretiska ramverk som det tolkas genom (Krippendorff 2013, s.28). Detta innebär att andra teoretiska ingångar, som en annan förståelse för Rysslands strategiska narrativ eller vad det innebär att reproducera narrativ, kommer att leda till nya sätt att kategorisera innehållet, vilket resulterar i alternativa tolkningar och slutsatser (Krippendorff 2013, s.28-31, 357). Med det sagt är det viktigt att betona att denna problematik alltid existerar när komplexa processer ska reduceras till förenklade tolkningsramar (Esaiasson & al 2017, s.55). Lösningen på denna problematik är att vara systematisk, transparent och att stödja slutsatserna med argument för min tolkning (Miskimmon, O'Loughlin & Roselle 2018, s.40; Robertson 2018, s.242-244).

Att min metod bygger på en tolkning, snarare än ett mekaniskt räknande av nyckelord eller fixerade formuleringar öppnar i sin tur upp för en kritik mot uppsatsens validitet och reliabilitet. Problemet härrör från komplexiteten i frågeställningen – att definiera strategiska narrativ och spåra hur de reproduceras är en komplicerad process som kräver att vi söker oss bortom textens manifesta delar. Jag har som tidigare nämnt valt att hålla min kodningsinstruktioner något öppna för att undvika att tvinga in tolkningen i allt för strikta ramar. Samtidigt har jag försökt eftersträva en hög reliabilitet då detta är förutsättningen för att uppnå en god validitet (Krippendorff 2013, s.369). Metodens kodningsprinciper har därmed varit en avvägning mellan att formulera strikta principer i syfte att uppnå reliabilitet, giltiga slutsatser och replikerbarhet utan att begränsa möjligheterna till tolkning och försämra validiteten.

Jag har därför försökt överbrygga reliabilitetsproblemet genom att pröva kodningsprinciperna under mina pilotkodningar och genom att ge konkreta exempel på när varje variabel ska kodas. Samtidigt är det viktigt att betona att det alltid existerar en viss grad av osäkerhet med utgångspunkt i kodningsarbetets komplexitet och den mänskliga faktorn som trötthet eller

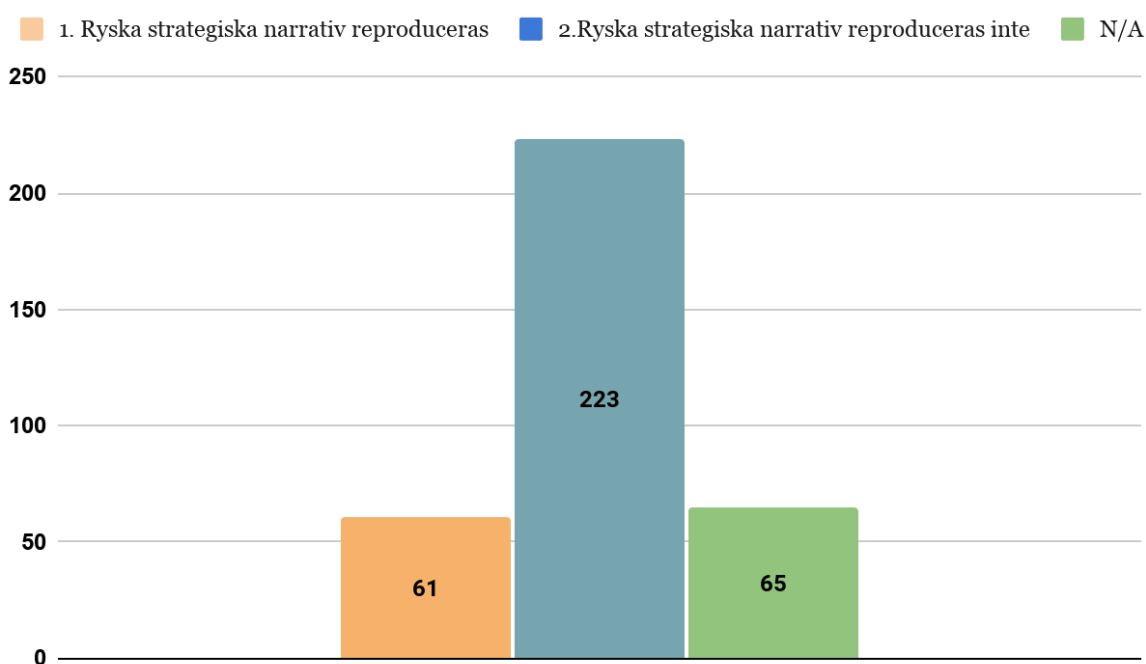
kodarens självförtroende i sin tolkning – människan förblir människa oavsett hur strikt formulerade tolkningsprinciperna är (Krippendorff 2013. s.26-27, 368).

5. Resultat och analys

I detta kapitel kommer jag först att redogöra för hur många anföranden som kodades samt hur fördelningen av variablerna ser ut. Då frekvens inte har något egenvärde bortsett från att det indikerar i vilken utsträckning Rysslands narrativ reproduceras så kommer det inledande avsnittet att vara deskriptivt och kortfattat till sin utformning. I avsnitt därpå kommer jag att redogöra för hur dessa grupper reproducerade de strategiska narrativ som identifierades i metoddelen.

5.1 Hos vilka politiska grupper som Rysslands strategiska narrativ reproduceras

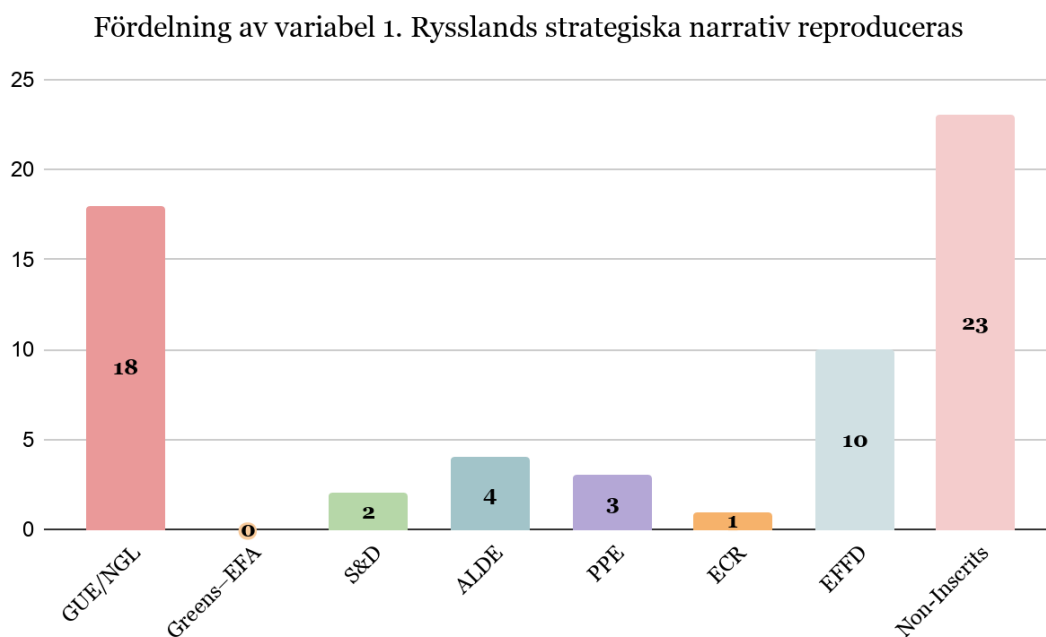
Totalt så kodades 349 anföranden. Som framgår nedan i *figur 1* så berörde ungefär 65 % variabel 2: *ryska strategiska narrativ reproduceras inte*. I lite mindre än en femtedel av fallen så reproduceras Ryssland strategiska narrativ och i ungefär 15 % av fallen kunde varken variabel ett eller två kodas.

Figur 1, variablernas frekvens

Som framgår ovan i *figur 1* kodades variabel 1. *Ryska strategiska narrativ reproduceras* 61 gånger. I diagrammet nedan, *figur 2*, så presenteras fördelningen av variabel 1 hos varje partigrupp i Europaparlamentet. Resultatet redovisas i form av en ungefärlig

vänster-höger-skala. Syftet med detta är att erbjuda en mer lättöverskådlig blick över partigruppernas ideologiska hemvist. Eftersom undersökningen sträcker sig över tre mandatperioder så innehåller diagrammet även partigrupper som har upplösts, så som EEFD. För tydlighetens skull har parlamentariker som tillhörde Non-Inscrits i början av mandatperioden 2014-2019 men sedan anslöt till den nybildade partigruppen ENF kodats med NI. Non-Inscrits består främst av partier på högerkanten som Nationell Samling, Lega Nord och det österrikiska Frihetspartiet.

Figur 2, fördelning av variabel 1 hos partigrupper

Av resultatet i figur 2 framgår det att främst partier på höger- och vänsterkanten reproducerade Rysslands strategiska narrativ. Detta kan förklaras förklaras med att narrativen låg i linje med gruppernas existerande föreställningar, politiska myter och narrativ. Därav kunde grupperna importera narrativets innehåll för att aktualisera och uppdatera sina egna politiska myter (Schmitt 2018). I avsnittet nedan kommer jag att redogöra för hur dessa partigrupper reproducerade de strategiska narrativ som presenterades i metoddelen. Jag kommer även redogöra för hur partierna på höger- och vänsterkanten inkorporerade Rysslands strategiska narrativ i sin egen berättelse om det internationella systemet. Redogörelsen blir således ett narrativ om narrativen.

5.2 Hur Rysslands strategiska narrativ reproduceras

Först och främst argumenterade de anföranden som kodades med variabel 1, *Ryska strategiska narrativ reproduceras*, för att utvecklingen på Krim inte började med folkomröstningen och den senare ryska annekteringen av halvön utan med protesterna på majdantorget – en proteströrelse som parlamentarikerna menar startades av nationalistiska oligarker, fascister och ultranationalistiska politiker med stöd från USA, NATO och EU. Denna proteströrelse störtade i sin tur “Ukrainas legitima och demokratisk valda president”, Viktor Janukovyč, i en “väpnad statskupp” och etablerade istället en “fascistisk junta” påhejad av samma västerländska institutioner. Ett exempel på ett sådant anförande är följande från GUE/NGL-parlamentarikern Mick Wallace:

In February 2014 Ukraine replaced its democratically elected government with a strongly anti-Russian government. It wasn't a revolution; it was a coup. It was organised by the US, as exposed by the taped phone conversations of Victoria Nuland, Obama's central agent there at the time.

(Europaparlamentet 2019, *Situation in Ukraine (debate)*, 21:36:05-21:36:25)

Enligt anföranden som detta var den nya övergångsregeringen djupt nationalistisk, russofobisk och att betrakta som ideologiska arvtagare till den ukrainska nazistkollaboratören Stepen Bandera. Det menades att regeringens nationalistiska och russofobiska politik tog sig uttryck i historierevisionism samt ett förtryck av språkliga och etniska minoriteter. Dessa anföranden tenderade även att lyfta fram Krimns etniska sammansättning och att hänvisa till områdets kulturella, religiösa och historiska band till Ryssland.

Vidare beskrev parlamentariker på höger- och vänsterkanten folkomröstningen på Krim som ett resultat av att den nya “fascistiska juntan” diskriminerade ryska minoriteter i Ukraina. Därmed var argumentet att “statskuppen” provocerade fram en reaktion på Krim där invånarna utlyste en folkomröstning i enlighet med principen om rätten till självbestämmande. Folkomröstningen beskrevs i sin tur som fullt legitim och demokratisk. Parlamentariker på yttersta höger- och vänsterkant tenderade även att jämföra folkomröstningen på Krim med Kosovo och var noga med att poängtera att den enda skillnaden mellan de två fallen var att Krim deklarerade självständighet utan att en enda gevärskula avfyrades.

Denna syn på konflikten är snudd på identisk med vad Biersack och O’Lear (2014, s.248-256) menar är Rysslands strategiska narrativ kring Krim där folkomröstningen ses som en naturlig reaktion på de “fascistiska” majdanprotesterna som avsatte Janukovyjtj. Att protesterna diskrediteras och porträtteras som fascister och ultranationalister påhejade av väst är i sin tur en indikation på att Rysslands strategiska narrativ har vunnit mark hos dessa partier. Parlamentarikernas narrativ om Krim ligger även i linje med vad Schmitt (2018, s.496-497) menar är Rysslands systemnarrativ där väst anklagas för att lägga sig i andra staters interna angelägenheter och genom detta orsaka instabilitet.

Parlamentariker på höger- och vänsterkanten lyfte ofta fram Krim som del i en bredare kritik mot vad de menade var EU:s hyckleri och dubbelmoral. EU:s agerande sågs här som ett exempel på dess skenhelighet och tomma ord om internationell rätt, nationell suveränitet och principen om icke-inblandning. Därmed flöt problemnarrativet kring Krim ihop med parlamentarikernas syn på det internationella systemet i sig, det vill säga deras systemnarrativ. Ett exempel på hur parlamentariker vävde samma det ryska problemnarrativet med sitt eget systemnarrativ är följande citat från Nigel Farage (EEFD):

This EU empire, ever seeking to expand, stated its territorial claim on the Ukraine some years ago. Just to make that worse, some NATO members said they would like the Ukraine to join NATO. We directly encouraged the uprising in the Ukraine that led to the toppling of President Yanukovich; that led in turn to Vladimir Putin reacting; and the moral of the story is: if you poke the Russian bear with a stick, do not be surprised when he reacts.

(Europaparlamentet 2014, *Situation in Ukraine and state of play of EU-Russia relations (debate)*, 09:37:35-09:38:10)

I citatet ovan kombineras det ryska problemnarrativet, att majdanprotesterna beskrivs som en statskupp, med vad Farage anser vara ett bredare problem i det internationella systemet – att EU och NATO utgör imperialistiska organisationer som lägger sig i andra staters interna angelägenheter. Farage tycks även mena att Rysslands annektering av Krim och inblandning i östra Ukraina enbart är en reaktion på att väst har inkräktat på den ryska intressesfären, något som påminner om hur det ryska identitetsnarrativet beskriver NATO:s utvidgning som en kränkning av dess intressesfär (Schmitt 2018, s.497).

Enligt de parlamentariker som anslöt till Rysslands narrativ ses västs stöd för majdanprotesterna och oviljan att erkänna folkomröstningen på Krim som ett ytterligare exempel på hur väst lägger sig i andra staters interna angelägenheter och förkastar

internationella principer när det tjänar deras egenintressen och geopolitiska mål. Både parlamentariker på höger- och vänsterkanten placerade därmed Krim i en bredare kontext där konflikten utgjorde en fortsättning på NATO-bombningarna av Jugoslavien och invasionen av Irak. För dessa parlamentariker var lösningen på problemet att EU verkar för en multipolär världsordning genom att fjärma sig från USA och dess "imperialism". Denna multipolära världsordning ska i sin tur bygga på en respekt för den nationella suveräniteten samt en respekt för etniska gruppers rätt till självbestämmande.

Slutsatsen som vi kan dra av detta är att Rysslands strategiska narrativ användes av grupper på höger- och vänsterkanten som en del i deras egna berättelse om det internationella systemet. Att dessa grupper spred Rysslands narrativ kan i sin tur förklaras med att innehållet låg i linje med gruppernas egna föreställningar, politiska myter och narrativ. Föreställningarna och myterna handlar i sin tur om EU som ett teknokratiskt monster som kränker staters suveränitet och USA som en imperialistisk hegemon.

6. Slutsatser

Denna uppsats tog sitt avstamp i de konceptuella brister som Kiseleva (2015), Keating och Kaczmarska (2019), Roselle, Miskimmon och O'Loughlin (2014) identifierar i Nyes teoribildning kring mjuk makt. Parallellt med detta tog problemformuleringen sin utgångspunkt i det liberala bias som har präglat tidigare studier av Rysslands mjuka makt. Dessa brister gav i sin tur anledning till att undersöka Rysslands mjuka makt genom ett nytt teoretiskt perspektiv och att ompröva existerande antaganden om rysk makt. Det nya teoretiska perspektivet konceptualiserade strategiska narrativ som en förlängning av mjuk makt där den internationella politiken handlar om att etablera ideologisk dominans och vinna gehör sitt eget narrativ om världen. Med bakgrund i detta formulerades följande frågeställning: *Hur och hos vilka politiska grupper i Europaparlamentet reproduceras ryska strategiska narrativ?*

Svaret på denna frågeställning var att främst politiska grupper på den yttersta vänster- och högerkanten reproducerade Rysslands strategiska narrativ. Dessa grupper byggde vidare på narrativen genom att importera och anpassa dess innehåll i enlighet med sin egna föreställningar om problemen i det internationella systemet: den västerländska hegemonin, avsaknaden av respekt för internationell rätt samt den nationella suveräniteten. Detta ligger i linje med vad den tidigare forskningen menade var Rysslands mjuka makt – att Ryssland utgör en konservativ motpol till väst och dess liberala värderingar (Keating och Kaczmarska 2019; Kiseleva 2015; Onderco 2019; Schmitt 2018). Vi kan därför anta att Rysslands strategiska narrativ var framgångsrika för att de passade in i de anti-liberala gruppernas existerande föreställningar, politiska myter och narrativ. Slutsatserna som vi kan dra av detta är att mjuk makt är något högst relationellt och att auktoritära stater kan utmana den rådande paradigmet under rätt förutsättningar.

Som tidigare nämnt är det svårt att bevisa strikt kausalitet när det kommer till hur strategiska narrativ påverkar andra aktörer. Uppsatsens utgångspunkt var att denna ambition var överflödigt och att vi kan mäta hur strategiska narrativ når framgång genom att undersöka i vilken utsträckning de har etablerats och anammats. Denna förståelse kan kritiserars på empirisk och konceptuell basis men den utgör samtidigt ett försök till att mäta mjuk makt bortom det kvantifierbara. Det är följaktligen upp till den framtida forskningen att bevisa eller

motbevisa uppsatsens slutsatser genom att anlägga alternativa metoder och teoretiska ingångar som kan spåra hur narrativets avsändare och mottagare tolkar strategiska narrativ.

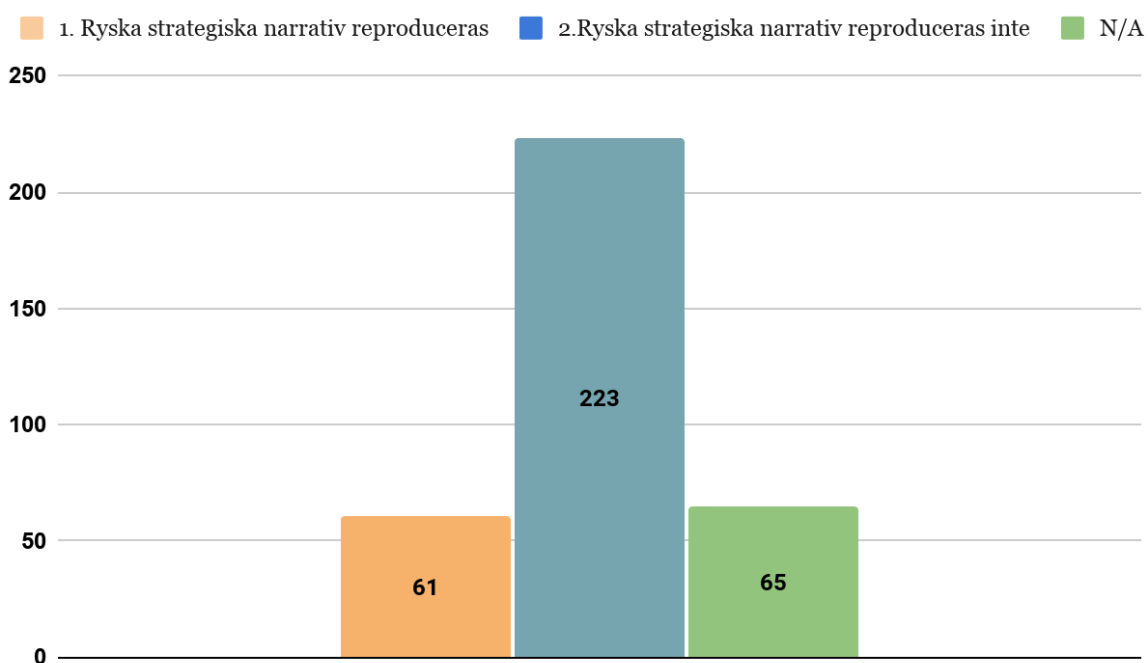
7. Litteratur- och referenslista

- Barlovac, Bojana. 2014. "Putin Says Kosovo Precedent Justifies Crimea Secession". *Balkan Insight*. 18 mars. <https://balkaninsight.com/2014/03/18/crimea-secession-just-like-kosovo-putin/> (Hämtad 2021-04-30)
- Barnet, Michael – Duvall, Raymond. 2005. "Power in International Politics". *International Organization*, Vol 59: Nr 1: s.39-75. <https://www.jstor.org/stable/3877878>
- BBC. 2014. "Ukraine crisis: Timeline". *BBC*. 13 november. <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-26248275> (Hämtad 2021-05-02)
- Belle Damm, Emily – Cooley, Skye. 2017. "Resurrection of the Russian Orthodox Church: Narrative of Analysis of the Russian National Myth*". *Social Science Quarterly*, Vol 98: Nr 3. s.942-957. <https://doi.org/10.1111/ssqu.12429>
- Biersack, John – O'Lear, Shannon. 2014. "The geopolitics of Russia's annexation of Crimea: narratives, identity, silences, and energy". *Eurasian Geography and Economics*, Vol 55: Nr 3: s.247-269. <https://doi.org/10.1080/15387216.2014.985241>
- Boréus, Kristina – Kohl, Sebastian. 2018. "Innehållsanalys" s.49-89, i Bergström, Göran – Boréus, Kristina (red). *Textens mening och makt: Metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys*. 4e. uppl. Lund: Studentlitteratur. s.49-89.
- Braghiroli, Stefano. 2015. "Voting on Russia in the European parliament: The role of national and party group affiliations". *Journal of Contemporary European Studies*, Vol 23: Nr 1: s.58–81. <https://doi.org/10.1080/14782804.2014.978747>
- Drezner, Daniel W. 2014. "Putin's excuse for a referendum is wrong: Crimea isn't Kosovo – at all". *The Guardian*. 17 mars. <https://www.theguardian.com/commentisfree/2014/mar/17/putin-referendum-crimea-kosovo> (hämtad 2021-04-30)
- Eriksson, Johan. 2014. "Konstruktivism" s.99-113, i Gustavsson, Jakob – Tallberg, Jonas (red). *Internationella relationer*. 3e. uppl. Lund: Studentlitteratur.
- Esaiasson, Peter – Gilljam, Mikael – Oscarsson, Henrik – Towns, Ann – Wängnerud, Lena. 2017. *Metodpraktikan: konsten att studera samhälle, individ och marknad*. 5e. uppl. Stockholm: Wolters Kluwer.
- Europaparlamentet. 2014. *Situation in Ukraine and state of play of EU-Russia relations (debate)*. [Video online]. https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/CRE-8-2014-09-16-ITM-004_EN.html (Hämtad 2021-04-26)
- Europaparlamentet. 2019. *Situation in Ukraine (debate)*. [Video online]. https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/CRE-9-2019-10-09-ITM-019_EN.html (hämtad 2021-04-27)

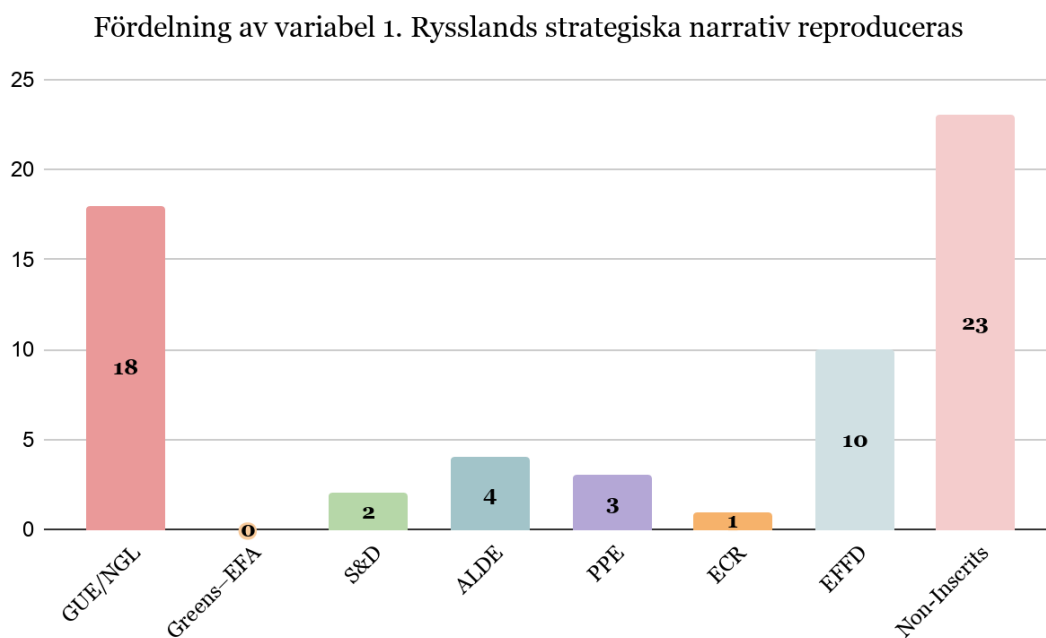
- Gow, James – Wilkinson, Benedict. 2017. “Conclusions” s.364-388, i Wilkinson, Benedict – Gow, James (red). *The Art of Creating Power: Freedman on Strategy*. New York, NY: Oxford University Press. DOI: 10.1093/oso/9780190851163.001.000
- Hall, Martin. 2014. “Realism” s.53-66, i Gustavsson, Jakob – Tallberg, Jonas (red). *Internationella relationer*. 3e. uppl. Lund: Studentlitteratur.
- Huang, Christine. 2020. “Views of Russia and Putin remain negative across 14 nations”. *Pew Research Center*.
<https://www.pewresearch.org/fact-tank/2020/12/16/views-of-russia-and-putin-remain-negative-across-14-nations/> (Hämtad 2021-04-19)
- Keating, Vincent Charles – Kaczmarek, Katarzyna. 2019. “Conservative soft power: liberal soft power bias and the ‘hidden’ attraction of Russia”. *Journal of International Relations and Development*, Vol 22: Nr 1: s.1-27. [10.1057/s41268-017-0100-6](https://doi.org/10.1057/s41268-017-0100-6)
- Kiseleva, Yulia. 2015. “Russia’s Soft Power Discourse: Identity, Status and the Attraction of Power”. *Politics*, Vol 35: Nr 3-4: s.316-329. <https://doi.org/10.1111/1467-9256.12100>
- Krippendorff, Klaus. 2013. *Content Analysis: An Introduction to Its Methodology*. 3e. uppl. Thousand Oaks, California: SAGE
- Liik, Kadri – Metodiev, Momchil – Popescu, Nicu. 2019. “Defender of the faith? How Ukraine’s Orthodox split threatens Russia”. *European Council On Foreign Relations*.
https://ecfr.eu/publication/defender_of_the_faith_how_ukraines_orthodox_split_threatens_russia/ (Hämtad 2021-03-19)
- Lomagin, Nikita. 2012. “Interest groups in Russian foreign policy: The invisible hand of the Russian Orthodox Church”. *International Politics*, Nr 49: s.498-516. <https://doi.org/10.1057/ip.2012.13>
- Miskimmon, Alister – O’Loughlin, Ben – Roselle, Laura. 2013. *Strategic Narratives: Communication Power and the New World Order*. New York, NY: Routledge
- Miskimmon, Alister – O’Loughlin, Ben – Roselle, Laura. 2018. *Forging the World : Strategic Narratives and International Relations*. Ann Arbor, MI : University of Michigan Press.
- Nye, Joseph S. Jr. 2004. *Soft Power: The Means To Success In World Politics*. New York, N.Y: Public Affairs
- Nye, Joseph. S. Jr. 2009. “Get Smart- Combining Hard and Soft Power”. *Foreign Affairs*, Vol: 88: Nr 4: s.160-163. <https://www.jstor.org/stable/20699631>
- Onderco, Michal. 2019. “Partisan views of Russia: Analyzing European party electoral manifestos since 1991”. *Contemporary Security Policy*, Vol 40: Nr 4: s.526-547.
<https://doi.org/10.1080/13523260.2019.1661607>
- Pomerantsev, Peter. 2015. “The Kremlin’s Information War”. *Journal of Democracy*, Vol 26: Nr 4: s.40-50. DOI:10.1353/jod.2015.0074
- Putin, Vladimir. 2014. Address by President of the Russian Federation. *President of Russia*. 18 mars.
<http://en.kremlin.ru/events/president/news/20603> (Hämtad 2021-04-30)

- Robertson, Alexa. 2018. "Narrativanalys" s.219-249, i Boréus, Kristina – Kohl, Sebastian (red). *Textens mening och makt: Metodbok i samhällsvetenskaplig text- och diskursanalys*. 4e. uppl. Lund: Studentlitteratur.
- Roselle, Laura – Miskimmon, Alistair – O'Loughlin, Ben. 2014. "Strategic narrative: A new means to understand soft power". *Media, War & Conflict*, Vol 7: Nr 1: s.70-84.
<https://doi.org/10.1177/1750635213516696>
- Saari, Sinikukka. 2014. "Russia's Post-Orange Revolution Strategies to Increase its Influence in Former Soviet Republics: Public Diplomacy po russkii". *Europe-Asia Studies*, Vol 66: Nr 1: s.50-66.
<https://doi.org/10.1080/09668136.2013.864109>
- Schmitt, Olivier. 2018. "When are strategic narratives effective? The shaping of political discourse through the interaction between political myths and strategic narratives". *Contemporary Security Policy*, Vol 39: Nr 4: s.487-511. <https://doi.org/10.1080/13523260.2018.1448925>
- Schwartz-Shea, Preregrine – Yanow, Dvora. 2002. "Review: Case Studies and the Statistical Worldview: Review of King, Keohane, and Verba's Designing Social Inquiry: Scientific Inference in Qualitative Research". *International Organization*, Vol 53: Nr 1: s.161-190.
<https://www.jstor.org/stable/2601375>
- Shekhovtsov, Anton. 2014. "The Kremlin's marriage of convenience with the European far right". *Open Democracy*. 28 april.
<https://www.opendemocracy.net/en/odr/kremlins-marriage-of-convenience-with-european-far-right/>
(Hämtad 2021-05-03)
- Teorell, Jan – Svensson, Torsten. 2007. *Att fråga och att svara: Samhällsvetenskaplig metod*. Stockholm: Liber.
- Torbakov, Igor. 2014. "The Russian Orthodox Church and Contestations over History in Contemporary Russia". *Demokratizatsiya*. Vol 22: Nr 1; s.145-170.

8. Bilagor

Figur 1, variablernas frekvens

Figur 2, fördelning av variabel 1 hos partigrupper